

AUBERGE DU VIEUX PONT

Auberge Du Vieux Pont i 30 år

© Andelsboligforeningen Merindol A/B, 2021

Redaktion: Ole Hammer

Grafisk design: Vicky Hørbye

Tryk: LaserTryk.dk

Dette jubilæumsskrift er skrevet af Ole Hammer med uvurderlig hjælp fra andelshaverne, der har bidraget med billeder, tekster og godt humør. Mange bidrag er hentet fra tidligere numre af Merindol Nyt, andre er leveret direkte fra andelshavere.
TAK til alle.

AUBERGE du VIEUX PORT

1991 - 2021

Dansk perle i Provence fylder 30 år

Midt i hjertet af det “rigtige” Provence, for foden af de skønne Luberon-bjerge ligger Auberge du Vieux Pont – en dansk ejet og drevet ejendom med 10 velindrettede lejligheder, som nu i 30 år har været feriebolig for de danske andelshavere, der er medlem af andelsboligforeningen A/B Merindol.

Her er vi langt fra den til tider lovligt hektiske atmosfære, der kendetegner feriestederne på Cote d’Azur, hvor jetsettet kommer for at blive set i Nice, Cannes og St Tropez.

Vi er ude på landet på grænsen mellem departementerne Vaucluse og Bouches du Rhone. Midt mellem Merindol og Mallemort – to byer, der absolut ingen turistattraktioner har at byde på.

Altså udover autentisk Provence-stemning, glimrende indkøbsmuligheder, ugentlige markeder og en række dejlige restauranter og cafeer.

Men inden for mindre end en times bilkørsel fra huset ligger både Middelhavets strande, Marseilles storbypuls, den ufatteligt smukke gamle universitets- og handelsby Aix en Provence, middelalderbyen Avignon med sit pavepalads og sin legendariske halve bro, antikvitetsmekka’et Isle-sur-Sorgues samt den stribe af vidunderlige bjerglandsbyer i Luberon, som den engelske forfatter Peter Mayle så levende og humoristisk beskriver i “Et år i Provence”: Bonnieux, Menerbes, Lacoste, Rousillion og Lourmarin.

Med andre ord –

Auberge du Vieux Pont ligger lige midt i et af de mest fantastiske, solbeskinnede og smukke områder i Europa.

Meget har forandret sig, men ikke Provence

Hver gang, vi besøger Provence, oplever vi noget nyt. Men vi oplever også det samme, som vi har gjort i årevis. Farverne, duftene, solen og varmen, Mistralen, bjerge og floder.

Markerne, fåreflokkene, gedeosten, landsbyer, markeder. Og vingårdene, ja vingårdene og smagsprøverne. Honning og lavendel, de vilde blomster, rosmarin og timian. ... Dufte, farver, indtryk.

Auberge du Vieux Pont ligger midt i alt dette. "Vores auberge – vores sted". Det har ligget det samme sted i 100 år, oplevet jernbanen, der standsede her, folk steg på eller af, på vej til Cheval Blanc eller Pertuis og videre op i Alperne.

Som gammel jernbanekro ligger Auberge du Vieux Pont ud til den stadig mere trafikerede landevej, hvor også Tour de France kommer forbi.

Det smukkeste syn

Vi bor i Vaucluse, men kan se ned på Bouches du Rhone på den anden side af Durance, som kommer oppe fra Alperne, lige før man kører over bjergpasset og ind i Italien. Hvem mærker forskellen, andre end busselskabet, der ikke kører over floden og passerer departementsgrænsen, eller børnene fra Merindol, der ikke må gå i skole i Mallemort.

Vi ta'r på vandreture, cykelture, bilture, vinture, sejlture, koncertture, restaurantbesøg, caféer. Vi ta'r på marked i Lourmarin om fredagen eller køber gedeost og grøntsager på markedet i Senas om lørdagen.

Vi forsøger os med lidt franske gloser hos bageren i Mallemort, når vi køber baguette eller croissant og smiler til de lokale. Vi færdes hjemmevante i Intermarche i Mallemort og smutter forbi slagteren med det gode kød på hjemvejen. Vi går morgentur ned til Durance. Vi bestiger Luberon og nyder udsigten. Vi daser ved poolen og spiller petanque kl. 18 (17). Vi drikker en aperitif. Vi spiser sammen eller hver for sig. Vi opdaterer hinanden på gode spisesteder, udflugtssteder og vingårde. Vi griller ... og vi lever!

En farverig historie

Auberge du Vieux Pont rummer en farverig historie, som ovenikøbet næsten er sandfærdig.

Det oprindelige hus blev bygget for godt 100 år siden og den første ejer ernærede sig fortrinsvis ved at sælge grøntsager og andet godt. Da transport ofte foregik til hest, var der selvfølgelig også mulighed for opstaldning (lejlighed 3), hvis kusken fik trang til en dram i “Bar de la Gare”, som lå i tilknytning til butikken. Stueetagen rummede foruden butik og bar et par værelser.

Kælderen (lejlighed 1) blev brugt til lager.

På et senere tidspunkt overtog sønnen Charles huset, og hans kone Damienne udviklede “Bar de la Gare” til områdets gourmet restaurant, “Le Vieux Pont”. Damienne var korsikaner, og efter sigende en attraktiv, veldrejet iværksætter i sin bedste alder, som forinden havde haft en gylden karriere som værtinde med ansvar for champagnesalget på bar Casanova i Paris.

Der var et soveværelse (lejlighed 6) med en Louis XV seng, gammel og beskidt, som var den ikke blevet rengjort siden Louis XV’s tid – sådan skulle det være i flg. Damienne – skidtet skulle passe sammen.

Hvordan den helt blev brugt, kan vi kun gætte os til – men der var også et ekstra værelse til de finere kunder bagved, hvis de havde brug for et hvil...!!

Da huset skulle bygges om til restaurant, anskaffede Damienne sig en faldskærm, som blev spændt ud under loftet. Veterinærmyndighederne godkendte arrangementet, og således kunne restauranten åbne allerede under ombygningen. Restauranten fik navnet “Le Vieux Pont” efter forslag fra Ella.

Efter en gloriøs årelang karriere som værtinde syntes Damienne, at tiden var kommet til at nyde en vel-fortjent pensionisttilværelse i mere rolige rammer. Hun afhændede derfor sit “livsværk”.

Den næste ejer af huset – som andelsforeningen købte huset af – var Betty Ramstein. Hun kom oprindeligt fra Alsace og var desforuden italiensk komtesse med eget adelsskjold og det hele. Hun udbyggede og moderniserede med flere værelser, og stedet blev til Auberge du Vieux Pont.

Hun var imidlertid blevet enke, og uden sin mand kunne hun ikke i længden drive stedet.

For 30 år siden overtog AB Merindol så ejendommen, som siden har været "hjemsted" for mange glade danske andelshavere.

Blandt kilderne til historien er "Kyllinge-John" og hans mor Ella, som i mange år har været naboer til Auberget. John kan vi fortsat møde om fredagen på markedet i Mallemort, hvor han sælger de lækreste grillkyllinger.

Øverst: Et nyistandsat hus.

Venstre: Husreglementet med værelsespriser er fra Madame Ramsteins tid.

Nederst: "Kyllinge-John" på torvet i Mallemort.

Jernbanen

Jernbanen mellem Cheval Blanc og Pertuis, der skærer landevejen ved auberget, åbnede for passagertransport i efteråret 1872 og havde både stationer ved Logis Neuf, Merindol, Borry, Lauris og Cadenet. Forbindelsen, der var en del af rutenettet i Vaucluse, ophørte med passagertransport den 4. juli 1971, med fortsatte med godstransport.

I dag passerer en enkelt godsvogn forbi en gang eller to i døgnet, hvor bommen går ned. Jernbanens historie fortælles grundigt i en fransk publikation på nettet.

(<https://fr.calameo.com/read/002367562644976ccc420>)

COMMENT EST NEE ET A VECU CETTE LIGNE DE CHEMIN DE FER ENTRE AVIGNON - CAVAILLON - PERTUIS ET LES ALPES ?

Tv: Den gamle stationsbygning i Merindol, som nu er revet ned. Til venstre ses vandtårnet og pumpestationen.

Th: Stationsbygningen i Cadenet, der i dag lægger lokaler til et af egnens bedste bagerier.

*De, der besøgte hotellet,
kunne nyde udendørs
servering foran huset og
græssende heste på den
anden side.*

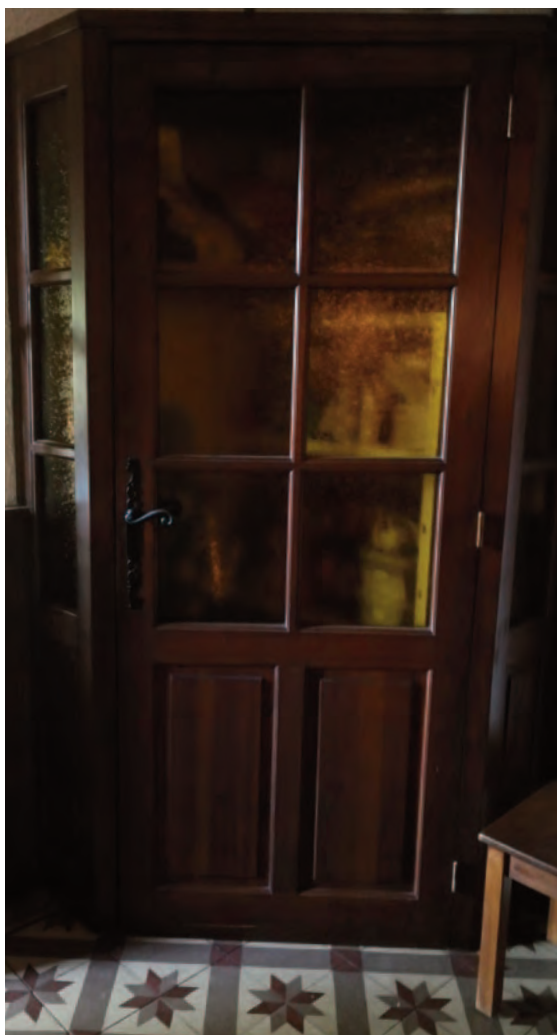

Huset, før trappen til 1. sal blev bygget. Det er Kaj med ryggen til.

Stadig fuld af energi

Den stiftende generalforsamling var afholdt på Hovedbanegården i København, tegningerne lavet, og initiativtagerne – Ole Rehfeld, Jesper Troels Jensen, Gunnar Hansen og andre – var faste i mælet: “Når man kan lave en andelsboligforening i Danmark, kan man også lave en i Frankrig.” Kaj og Birthe havde hørt om planerne, men ville lige se stedet an først, for ikke at købe katten i sækken, som de siger, da de fortæller om deres første oplevelse af Auberge du Vieux Pont.

Kaj og Birthe fortæller i munden på hinanden: “Vi så huset, før det blev bygget om til de nuværende lejligheder, og det var sjovt at bo her, mens det stadig var hotel. I stueetagen var der udendørs restaurant. Når man kom ind, var der et stort skrivebord til højre, hvor madame tjekkede folk ind. Til venstre var der en telefonboks og derefter en vestibule med trappe til 1. sal.

Den gamle telefonboks i baren benyttes stadig – nu som garderobeskab i lejl. 5.

Baren er nutidens køkkenskranke i 5'eren, mens 4'eren var restaurant (terrassen foran 5'eren blev bygget på siden). 5'erens soveværelse var den gang køkken. Madame havde et soveværelse, som er 6'erens nuværende soveværelse, men hun boede ellers nede i kælderetagen. På første sal var der otte gæsteværelser.”

Kaj og Birthe spiste på hotellet den første aften, men det var ingen oplevelse, så de tog på restaurant i byen den anden aften. Da de kom hjem, fik de en skideballe af Madame, der havde låst døren og kom ud i slåbrok.

Foreningen købte huset med alt indbo, men først skulle Madames to døtre i henhold til fransk lovgivning gives deres samtykke. Madame ville gerne sælge og håbede på at blive vicevært og få en aftægtsbolig i “Fælleshuset”. Men det fik hun ikke lov til.

Så blev huset bygget om og fyldt med Ikea-sofaer og møbler fra diverse loppemarkeder i Provence. Kort efter var der indbrud, hvor alt service forsvandt – og senere fundet på en restaurant i Pertuis.

Kaj og Birthe ville gerne have noget i Frankrig: “Andelstanken tiltrak os – en fantastisk løsning. Sydeuropa, sol, varme og vin. Og så var det billigt. havde kørt meget rundt i Europa. Birthe havde gået til fransk hjemme i Kolding.

Terrassen, før den blev bygget om. Det er Kaj i døren.

Vi købte en andel, da det blev sat i gang, ligesom flere andre af de nuværende andelshavere. Første generalforsamling var i øvrigt på Hovedbanegården i København.”

Huset ligger i departement Vaucluse og hører til Merindol, men på grund af indkøbsmulighederne orienterer Kaj og Birthe – som de fleste andelshavere – sig mod Mallemort i Bouches du Rhone på den anden side af Durance.

Et væld af seværdigheder

“Der går selvfølgelig mange historier om de første år, økonomi, istandsættelser osv., osv. Dem holder vi os fra. Vi lugede, vi malede udhus og kælder, skodder. Signoret fungerede som en slags vicevært.

Ringene på væggen satte Signoret op for at lænke sin cykel.

Der var indgang i muren. Vi brugte meget tid på renovering. Og det gør Kaj stadig.

Ellers kørte vi ud og så på alle områdets seværdigheder. Et tilbagevendende besøg er de skiftende lysshow i Katedralen i Les Baux. Kaj har cyklet op på Mont Ventoux et par gange. Gorges du Regalon har vi været igennem mange gange.

Pianofestivalen i Roque d'Antheron er fantastisk. Der er masser af musik rundt omkring. Vi prøver altid at finde ud af, om der er noget musik.

Og der sker en masse. Og markederne. Og byfester. Og ... Vi HAR oplevet så mange vidunderlige ting.

Man giver hinanden gode ideer.

Og mange er kommet til via venner, som var her i forvejen.

Når vi går ud på restaurant, er det til frokost og spiser hjemme om aftenen.

Kaj og Birthe indrømmer, at det er småt med det franske: “Vi har lært de centrale ord og hverdagsgloser, men det kan være svært at sætte dem sammen grammatisk. Og så er der mange hyggelige folk. Vi har ikke fortrudt det et eneste minut.”

Kaj og Birthe fortæller historien
30 år senere.

Birthe i døren til lejl. 5.

Indvielse 4. maj 1991

Den 4. Maj 1991 blev Auberge du Vieux Pont endelig indviet efter en gennemgribende ombygning med en reception i haven, og de første andelshavere kunne tage ejendommen i brug. Ved indvielsen deltog borg-mesteren fra Merindol samt en række håndværkere og Ole Rehfeld fra bestyrelsen, Lotte Hansen som var ansat i Andels-Gruppen og som var med til at finde stedet.

Lotte Hansen, der måtte betegnes som frankofil, havde ved en ferie tilfældigvis hørt om den triste historie, at et landhotel ved den gamle

bro over floden Durance var sat til salg, da kromanden var blevet dræbt i en trafikulykke, netop som hotellet var blevet sat i stand.

Jesper Troels Jensen, der var administrerende direktør i Andels-Gruppen, blev så inspireret, at han syntes det kunne være spændende med et dansk andelsprojekt i Provence, så der var ikke langt fra ide til handling. Arbejdet gik i gang og i den forbindelse kom ingeniør Ole Rehfeld, som havde mange års erfaringer med byggeri i udlandet, med ved projektets start.

Andelsboligforeningen Merindol A/B var blevet stiftet den 28. oktober 1989, hvor Jesper Troels Jensen blev valgt som foreningens formand.

Jernbanesvellerne transporteres på plads.

Men initiativtagerne havde ideerne og talegaverne i orden. Ole Rehfeld stod for de nødvendige kontakter til arkitekten og entreprenøren, et samarbejde der ikke var let, og Ole havde mange møder med dem begge.

Blandt håndværkerne var en elektriker ved navn Henry Signoret. Han havde stået for det elektriske

arbejde og viste så stor interesse for projektet, at han med store besparelser ligeledes overtog den tekniske del af færdiggørelsen af poolen.

Bestyrelsen havde oprindeligt ikke indregnet udgifter til en vicevært, men på medlemsmøde var der forslag om en sådan. Under forhandlingerne med Madam Ramstein om ombygningen havde bestyrelsen truffet en nabo til hotellet, det var Ella og hendes søn John (som vi i dag kalder "kylling-John"). Derfor var det naturligt at høre, om de ville påtage sig opgaven som viceværter. Det strandede imidlertid på, at der ikke kunne opnås enighed om de økonomiske rammer, og da ønsket om at få en vicevært var stort, var det naturligt at tale med Signoret, som straks sagde ja til jobbet – og til en meget favorabel pris.

Inden hele projektets start, havde flere interessererede taget turen til hotellet for at overnatte og besigtige herlighederne, inden de besluttede sig for køb af en andel.

Andelshavere på arbejde

Signoret var god til at uddelegere arbejdsopgaverne med hus og have. De første mange år måtte andelshaverne supplere med det, de kunne, ikke mindst når det gjaldt om at etablere grillplads og passe haven. Græsslåmaskinen, "Bernard" var ofte altid i stykker, når græsplænen trængte. Cykelskuret byggede de af jernbanesveller, det samme skete langs bede og gangsti med sveller, som andelshaverne havde hentet langs jernbanen. Det var en deal, Signoret havde

lavet med jernbanefolkene, som boede oppe på pladsen, mod at de kunne få drikkevand fra huset. Jernbanefolkene lavede også petanque-banen mod at få lov til at spille. Der blev i begyndelsen holdt adskillige “byggeferier”, hvor andelshavernes praktiske færdigheder blev sat på prøve. Og det gør de stadig.

Salget gik trægt

Det gik i begyndelsen trægt med salget, og der blev holdt en stribe ekstraordinære general-forsamlinger for at få styr på økonomien. Det blev også besluttet, at der skulle indbetales et ekstraordinært indskud for at få økonomien til at hænge sammen. De månedlige ydelser steg ligeledes.

Der blev drøftet mange initiativer til salg af andele. En lille gruppe andelshavere kom med forslag til at sælge usolgte andele til andelshavere til 50 procent, og det blev vedtaget på en ekstraordinær generalforsamling. Dette tiltag satte gang i det ellers træge salg, og det rettede noget op på økonomien.

Det lykkedes også at få projektet omtalt i flere lokale og landsdækkende aviser. Især omtalen i Jyllands Posten tales der stadig om. Her fik Jesper Troels Jensen i en helsides artikel gode muligheder for at reklamere for projektet. Og det gav sandsynligvis pote.

Det samme gjaldt dagbladet Politiken: “Jeg så en annonce i Politiken og syntes, at det lød spændende – og lidt mere spændende end et sommerhus i Blokhush – også fordi vi i forvejen var ret

frankofile og kollektivt mindede”, fortæller Inge Leth, der sammen med sin mand var blandt de første andelshavere. Også lokalavisers omtale fik betydning. Jens Aaholm havde således læst om det i Lokalavisen i Roskilde og mødte op til informationsmødet på Hotel Absalon ved Hovedbanegården i København: “Vi plejede at holde ferie i Jugoslavien, men i 1991 var urolighederne brudt ud, og så så artiklen i Lokalavisen spændende ud. Frankrig kendte vi intet til.”

Der gik ca. 10 år, før alt var udsolgt. Af de andelshavere, der var med fra starten, er der ikke mindre end 10-11 par/andelshavere tilbage, når man sammenligner den første andels-haverliste – vist fra vinteren 1990/91 – med den nyeste på nettet. Vi andre er så kommet til undervejs, ofte fordi vi har kendt nogen, der i forvejen har en andel. Og der kommer stadig nye andelshavere, når der er ledige perioder.

På café i Lourmarin.
Kvinden med den grønprikke-
de bluse er Lone Arngren (lejl. 3).
Billedet pryder privat i stuen.

De første år

28/10 1989: Foreningen stiftes.

15/12 1990: Ejendommen overtages.

13/1 1991: Ekstraordinær generalforsamling, som især drejede sig om nye initiativer for at få solgt flere andele, idet der kun var solgt ca. 70% af andelene, hvilket belastede økonomien. Det blev derfor besluttet at øge yderperioderne til 4 ugers andele - til samme pris - i stedet for 3 for at få flere solgt. Senere blev de så opdelt i tougersperioder (uge 19-20 og 21-22 samt 38-39 og 40-41).

18/2 1991: Ekstraordinær generalforsamling, hvor det blev vedtaget at ansætte en vicevært, da kroejeren Madame Ramstein ville flytte fra stedet.

4/5 1991: Ejendommen indvies.

1992: Ekstraordinær generalforsamling, da økonomien ikke hang sammen. Det endte derfor med, at alle måtte betale ekstraordinære indskud.

1993: Ekstraordinær krisegeneralforsamling, da man endnu en gang ville have ekstra indskud – dette blev forhindret.

1994-95: Bladet Merindol A/B udsendes for første gang.

2000: Bestyrelsen mente nu, at hele opbygningen og indkøringen af Merindol var tilendebragt. Alle de funktioner der skal til for, at Merindol kører velsmurt var nu på plads. Administration af foreningen var overgået fra Kuben til Revisorgården.

Formænd:

Jesper Troels Jensen 1990-92

Kurt Barfred 1992-95

Rene Mikkelsen 1995-2000

Jens Aalholm 2000-2004

Mogens Jørgensen 2004-2010

Axel Ram 2010-2016

Kurt Hansen 2016-

Viceværter:

Signoret 1991-2002

Tom Harris 2002-2004

(ven med Signoret)

Lisbeth 2004-2015

(kusine til Kyllinge-John)

Stèphanie Albadalejo 2015-

(gift med David)

Haven passes fra 2013 af David

(søn af madame Albadalejo).

Da internettet kom til Auberget

Det første forsøg på at etablere en hjemmeside blev gjort i foråret 2002 af Thomas Jensen og Franck Mikkelsen (lejl. 3). Det hed Groupcare, og mindede lidt om de sociale medier, der eksisterer i dag.

Der var mulighed for at uploade indlæg og at lægge dokumenter såsom husorden og vinterskema ind.

Det fik en blandet modtagelse, selv om det kun var de inviterede medlemmer, der kunne se indholdet. Der var kun ganske få som tilmeldte sig, og allerede året efter blev det nedlagt. I 2003 foreslog Thomas Jensen, at der blev indkøbt en PC til fælleshuset, og tilslutning til et telefonmodem, men præcis hvornår det skete, ved vi ikke helt. Men der var på et tidspunkt, hvor man kunne komme på nettet via modem i fælleshuset.

I sommeren 2008 blev det første trådløse internet etableret i huset.

Den første "rigtige" hjemmeside blev etableret i 2011 af Bill Slemming og Michael Lentz. Bill var den første webmaster i foreningen.

Merindol Nyt

Frem til 1998 udsendte foreningen Merindol Nyt som et informationsbrev, redigeret af bestyrelsen.

I juni 1998 blev Franck Mikkelsen redaktør af Merindol Nyt, der lige siden er udkommet to gange om året med bidrag fra andelshaverne, bortset fra det seneste år pga. Corona-nedlukningen. Franck var redaktør frem til foråret 2014.

Første nummer med den nuværende redaktør, Ole Hammer (lejl. 5) udkom i efteråret 2016 efter den hidtidige model. Han redigerer også hjemmesiden.

Børnebørnene får også julelys i øjnene, når vi taler om ferier i Provence

For 30 år siden begyndte min mand og jeg at se os om efter en feriebolig. Da vi bor i Aalborg, var det mest oplagte at se efter et sommerhus i Blokhus eller Løkken, men de huse, der var rigtig lækre, var prismæssigt i overkanten af, hvad vi havde afsat. Da der så kom en annonce i Politiken, om der var nogen, der havde lyst til at være med til at købe en gammel kro i Provence, som herefter skulle bygges om til ferielejligheder, slog vi til.

Det var en sats at sætte penge i et hus, hvor vi på forhånd kun kunne se nogle få billeder af krostuen og et par af værelserne, og hvor ombygningen og de fremtidige lejligheder endnu kun eksisterede som arbejds-tegninger, men vi vovede pelsen.

Frankrig var i forvejen vores foretrukne ferieland, dels fordi fransk

var det mest eksotiske af de sprog, vi havde lært, og vi derfor syntes, det var spændende at komme der samtidig med, at vi kunne føle os trygge i kraft af bl.a. sproget, men også fordi der ikke var længere at køre derned, end at man – med to børn på bagsædet – godt kunne overkomme det i de lange ferier.

Da vi begge var gymnasielærere i lederstillinger, var vi nødt til at til at købe en andel med hovedperiode i skolernes sommerferie, og der var der kun de to mindste lejligheder tilbage. Derfor blev det i mange år lejlighed 8, som vi kom til at betragte som “vores andet hjem”.

I sommeren 1991, da ombygningen var nogenlunde færdig, ankom vi meget forventningsfulde og spændte på at se, hvad det var, vi havde involveret os i. Vi havde vores yngste datter på 16 år og hendes veninde med og blev alle meget hurtigt glade for stedet. 8'eren var kønt indrettet men også lidt interimistisk med en blanding af provencalske ting og Ikea møbler, dog var vi så heldige, at en del af de kønnere ting fra kroens tid var havnet hos os, da en af initiativtagerne og medejer i 8'eren, Ole Rehfeld, havde sørget for at få det op i den lejlighed.

Huset som sådan trængte i 1991 stadig til en kraftig renovering ligesom haven og swimming-poolen, der faktisk kun var et cementbassin med en smal stribe fliser rundt om. Trods – eller måske netop p.gr.a. – projektets ufærdige karakter havde vi imidlertid nogle uforglemmelige ferier de første år. Der var en pionerånd og en fællesskabsfølelse, som gjorde dette sted til noget ganske særligt, og som gav os en stolthed over, at så mange danskere – med vidt forskellig baggrund og uden at kende hinanden – kunne få dette projekt op at stå og få det til at fungere i kraft af viljen til, at det skulle lykkes.

Den pionerånd er selvsagt ikke den samme efter så mange år, men er afløst af en anden, mere selvfølgelig mentalitet, som også er præget af, at der er kommet mange nye andelshavere, og også yngre generationer i mange af lejlighederne.

Børnebio i lej. 3 og selvfølgelig med popcorn og saftvand

Restauranten – nu lejl. 4

Fra 1991 og frem boede vi i 8'eren i de fleste sommerferier i mere end 20 år og somme tider også forår eller efterår - sammenlagt i mere end 1 år - før der blev mulighed for at købe en andel i den noget større 4'er, hvor der er bedre plads samt både altan og terrasse. Ikke mindst når vi får besøg af vores voksne børn og børnebørnene, er det en fordel, og nu begynder næste generation så småt at glæde sig til at overtage vores andel, når vi engang ikke orker at tage derned længere.

Børnebørnene får også julelys i øjnene, når vi taler om ferier i Provence, og glæder sig ved tanken om, at de også i fremtiden kan komme på ferie dernede og måske endda overtage vores andel på meget langt sigt.

Så både for vores og alle I andres skyld håber vi inderligt, at alle vil yde deres bedste for at passe på vores fælles provencalske perle, så stedet kan bevares i mindst 30 og gerne mange flere år endnu, så: Tillykke til os alle med dette dejlige sted.

Inge Leth, lejl. 4.

Inge & Arne har været med fra begyndelsen.

Signoret

Uden en vicevært går det ikke. Og uden Signoret var det aldrig gået så godt, som det gjorde. Signoret var med fra begyndelsen – og han kommer stadig.

I første nummer af Merindol Nyt fra januar 1993 kan man om hans opgaver læse følgende:
“Vor vicevært M. Signoret er alene ansat til at varetage vort fælles hus og have.

Fremover vil medlemmer der hidkalder Signoret til at modtage gæster, checke lejligheder ved afrejse eller foretage andre interne ting, der kun vedrører lejlighedernes beboere, få tillagt Signorets timepris herfor over boligydelsen.

Vi gør samtidig opmærksom på, at udskiftning af pærer, flytning af lampesteder eller lignende udelukkende vedrører lejlighedernes beboere og skal ske for egen regning. Signoret har fået besked herom.”

Signoret blev Aubergets alt-mulig-mand. Han var elektriker og har bl.a. lavet alle de oprindelige el-installationer, som først for nylig er blevet renoveret og lovliggjort.

Meget tyder dog på, at Signoret ikke nøjedes med at løse de af bestyrelsen formulerede opgaver. F.eks. fortæller Tuulikki (L3), der sammen med René havde købt lejlighed 3 i 1992, om hans daglige besøg: "Jeg var dernede i februar sammen med mine døtre, da det bankede på døren til vores lejlighed. Udenfor stod en ukendt herre, som ikke kunne engelsk. Han forklarede, hvordan vi fik varme. Og så kom han dagligt for at se, om vi havde det godt.

Han dukkede op ved 9-tiden om morgenen og blev budt på kaffe.

Høflig, gavmild, givende. Huset var hans "baby". Signoret blev i 2002 afløst af Tom Harris som vicevært. Signoret var baptist og var Toms første konvertit. Tom efterfulgte Signoret som vicevært, fordi han ikke havde pension. Han kunne engelsk, hvad der var praktisk for beboerne.

Foto tv: Signoret flankeret af Tom og Arlette – th. er Signoret klar til at lette.
I midten møder Signoret nogle andelshavere på sin hjemmelavede motorcykel.

Under krigen havde Signoret været i Royal Air Force og havde fortsat et lille fly, som han fløj rundt i og vinkede med vingerne ned til os. Han ville gerne lade os prøve at flyve og René tog – stærkt presset – med. Det blev en meget kort tur. Signoret havde vane for at vide, hvem der var i huset hvornår.

I Merindol Nyt (2002/2) fortæller bestyrelsen således om skiftet: "Henry (Signoret) havde allerede gennem en længere periode stille og roligt sat Tom ind i mange ting vedrørende auberget, idet Tom har været "vikar" i de perioder, hvor Henry har været på rejse med sin pilotklub.

Det er således vores indtryk, at Henry i ro og mag har vænnet sig til tanken om at afstå sit "kongerige" til en ny mand.

Ved valget af Tom Harris til posten, kan Henry stå 100% inde for afløseren og samtidig følge med på sidelinjen – herunder stå til rådighed med råd og vejledning i begyndelsen. Henry har også tilbudt at hjælpe Tom Harris med nogle projekter her i efteråret.

På trods af, at Henry har været sikker i sin beslutning om at trække sig tilbage, vil vi alligevel bringe den sidste rapport her i bladet, idet den på en lidt vemodig facon har fået Henry til at se tilbage på både gode og sørgelige oplevelser gennem årene."

(Merindol Nyt 2002/2).

Månedssrapport for juli 2002 vedrørende A/B Merindol

Udgifter:

4 store flasker gas og 1 lille af typen "cube".
1 haveredskab i fiber (hakke med fiberskæfte jf. ordbog ???)

Kontoudtog:

Som anført i rapporten for juni har jeg trukket følgende udgifter for maj og juni her i juli måned:

Maj 565 Euro
Juni 277 Euro
I alt 844 Euro

Bemærkninger:

Kære Jens. Her er så min sidste rapport skrevet på denne gamle skrivemaskine. Den næste rapport, du modtager, kommer direkte pr. e-mail skrevet på engelsk, hvilken vil spare Henriette for en del arbejde.

Jeg har været i dette hus siden begyndelsen med Ole Rehfeld og jeg har lært en masse danskere at kende og lært at sætte pris på dem.

Jeg har modtaget besked om dødsfald i foreningen. Hr. Pedersen og Wolf Klug — altid smilende — og her senest Gunnar Hansen. Det var triste øjeblikke.

Jeg har oplevet, at du fik din datter Simone, og jeg husker, at før hun blev født, bad du mig om adressen til "Chateau Simone". Dette var med henblik på at indkøbe vin fra det år, hvor din datter blev født.

Jeg husker også festen, der blev holdt i forbindelse med Danmarks sejr i EM i fodbold.

Jeg vil sig dig på gensyn og tak.

På gensyn — idet jeg altid vil være i Alleins og altid vil hjælpe Tom Harris. Tak — fordi jeg har sat stor pris på danskerne og har nydt mange gode stunder her i Merindol.

På gensyn og tak.
Henry

Plant et træ

Flere medlemmer har givet udtryk for, at vi skulle plante egnens frugttræer på vor grund. Grundet vor nuværende økonomi mener vi ikke foreningen kan påtage sig denne extra udgift, især da vi til efteråret går i gang med beplantningen med stedsegrønt ud mod den trafikerede vej. Ønsker man derfor at skænke huset et eller flere frugttræer, hvor hvert enkelt træ vil blive markeret med lejl. og ejer, kan man ved markering nederst på slip, der indeholder tilkendegivelse af køb/ikke køb af nabogrund afgive sin bestilling.

Man kan evt. også afgive sin bestilling til Signoret. Udgiften pr. træ er af størrelsesorden 100-150 Fr., hvor man naturligvis selv har retten til den kommende høst. Frugttræerne vil blive plantet ved areal i højre hjørne mellem swimmingpool og kommende randbeplantning.

(Merindol Nyt, maj 1993).

Haveplan 2010

Haveplanen, som blev præsenteret på generalforsamlingen i 2010, gav anledning til en konstruktiv debat med mange gode indlæg. Hovedpunkterne var: Flytning af container fra P-pladsen til plads ved fælleshuset, samtidig flytning/fornyelse af tørrestativerne, de nuværende er for lave og dermed farlige (hovedstød). Fliseareal på grill-pladsen til de tunge have-møbler.

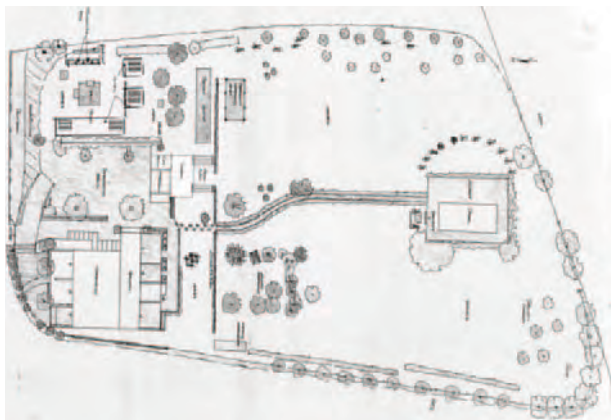
Her kom der alternativt forslag om udvidelse af flisebelægningen ved den "gamle" pergola og flytning af grillen, således at man kunne få en ny

"festplads", delvis overdækket, også for at forebygge at pergolaen ved pool'en udvikler sig til nyt festområde og dermed undgå drukneulykker m.m.

Flere legeredskaber til børnene. Hvis ovennævnte plan udføres, kunne den nuværende grillplads udvikles til en slags "legeplads" for børn og voksne (boulebane og legeredskaber m.m.). Anlæg af urtebed og løbende udvikling af den bestående have.

TK appellerede til koordinatorene om forslag og kommentarer til planen, hvorefter bestyrelsen sørger for at iværksætte de besluttede aktiviteter.

(Merindol Nyt 2010/1).

Livet i Auberget

“Det første, der møder os, når vi ankommer, er altid en hel flok positive danskere/andelshavere, der opdaterer os med tider, fællesaktiviteter – såsom petanque, frokost ved poolen, grill-aftener mv.

De nyeste vinsteder udveksles, der for vores vedkommende pt. er biodynamisk vin fra Cave ved Cucuron og Chateau Les Calessanne - tæt ved St. Chamas.”

(Uffe og Maja, Merindol Nyt 2014/1).

En dejlig oplevelse

Jeg havde gennem et stykke tid talt med en dame i "mit" fitnesscenter. Hun og hendes mand har en andelslejlighed i Paris, men hun kunne godt tænke sig at få en mulighed for, at kunne være i Frankrig i en længere periode end den uge, de havde i Paris.

Jeg fortalte vidt og bredt om vores projekt. Hun var meget interesseret, men hendes mand var lidt bange for de mange usolgte andele, der var på dette tidspunkt. Så derfor valgte de projektet fra.

Så mødte jeg hende igen, engang i begyndelsen af juli. Hun fortalte, at de havde været forbi huset og havde besluttet sig for at se, hvad det var for noget.

Hun fortalte, at hun og hendes mand var blevet inviteret på rosevin i lejlighed 1, og hun havde talt med en familie fra lejlighed 9, som havde været med fra starten. Hun fortalte også begejstret om de flinke mennesker de havde mødt og om, hvordan de var blevet vist rundt i huset.

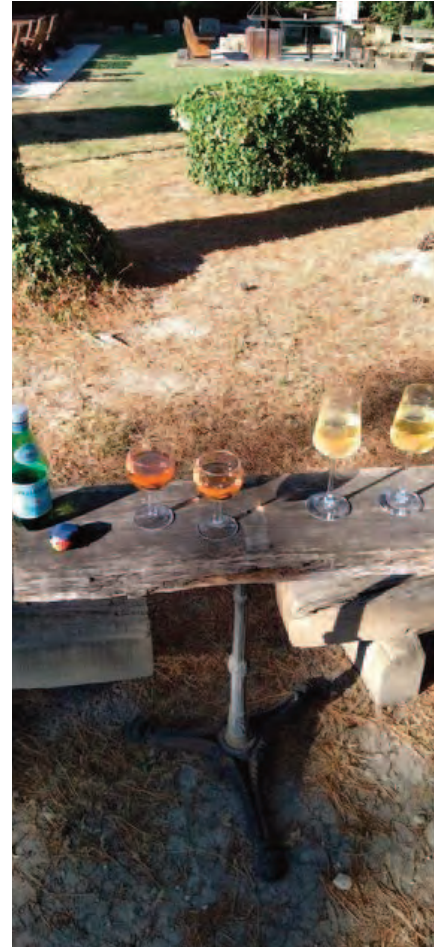
Deres interesse er ikke blevet mindre. Hun arbejder stadig, men når hun holder op med at arbejde, vender de måske tilbage.

Det var en meget dejlig oplevelse at høre, hvordan man i huset tager imod fremmede. Så tak for jeres venlighed til Torben med familie og Mogens og Tove.

Vibeke Lentz, lejl. 1 (Merindol Nyt 2019/2).

Vibeke i gang med dagens petanque.

Den uundværlige grill

Den er så smukt udført i sit design, at den gør selv hårde mænd, de mest inkarnerede grill-entusiaster, bløde i knæene, og så virker den tilmed helt tilfredsstillende efter hensigten.

Sådan er den nye grill, som vor formand Axel Ramm har fået fremstillet derhjemme i Hadsund, og som han til Grethes store skræk for overvægt selv transporterede hele vejen ned gennem Europa i sit bagagerum. Han er da også med rette stolt af sit værk, den gode Axel.

Det er nemlig en grill, der kan og vil noget. Hovedgrillen kom sidste sommer, og i efteråret fulgte dens "anneks". Det er en lille grill i den store grill, som man kan bruge, når man kun skal have grillet en enkelt ting, eller når man er få, der skal grille.

Og til sommer følger så en spyd-anordning efter, så man fremover kan grille f.eks. en hel kylling som et roterende bæst over de varme gløder. Vi vil med andre ord have en tre-i-én model som de eneste på denne side Alperne. Men det gode, gamle ildsted var nu også hyggeligt.

Anders (Merindol Nyt 2014/1).

Vi holder fast i traditionen med et damehold og et herrehold, når vi mødes til dagens petanquedyst. Men da Signoret i 2016 kom med en pointtavle og slinterne nye “superkugler” gik det galt (eller godt...!).

Det frivillige arbejde

“For dem, der har tyst til at bruge en hammer eller spade, er udhuset nu indrettet til værktøj m.m. Koden på hængelås er: L 4 6 2, (er også oplyst på opslagstavle i kældere). Men husk, at få det lånte tilbage!” (Merindol Nyt, maj 1993).

Mange andelshavere har i tidens løb lagt mange timer og kræfter i at shine hus og have op – det vil ikke være muligt på en begrænset plads at yde alle de mange, flotte indsatser retfærdighed. Og der er stadig nok at rive i. Så vi har valgt et enkelt udpluk. Men der skal lyde en stor tak til alle, vi kvitterer med beretningen fra et “arbejdshold” i 2011:

“Vi kom til Merindol i skybrud søndag den 13. marts. Det regnede også dagen efter, men derefter har vi haft mest opholdsvejr med overvejende solskin.

Bjørner havde sagt, at der lå stenbunker over hele parkeringspladsen, men at der kom nogen og kørte det rundt, så det skulle vi ikke begynde på. Vi var to familier i huset, Anders og Hjørdis og Palle og mig. Lisbeth og jeg aftalte, at swimmingpoolen skulle fyldes og gøres klar til sommeren.

Det tog 2 døgn før den var fuld og klar til at blive gennemskyldt med noget rensende og derefter støvsuget og klor lagt ud, men hvor var det dejligt at kunne komme i poolen. Den var 15 grader, så det var fint.

Jytte og Henning i 6 kom ugen efter om torsdagen, samtidig var der en dansk film i fjernsynet (på tysk), så vi holdt biografaften. Det var hyggeligt. Det var nogle dejlige dage med sol og varme.

Om lørdagen kom maskinen og 4 mand til at køre stenene ud på parkeringspladsen og området ved lejl. 4 – 6. Stien havde vi taget. Det kom til at se godt ud.

Så kom arbejdsholdet Aksel og Grethe i 4, Tove og Mogens i 9, Torben og Henny i 1, Carsten og Mille i 5. Der skulle lægges en ny terrasse ved fælleshuset og buske og træer skulle beskæres og tyndes ud. Som det ofte går, sker der noget uventet. Det er ikke bare lige. Der hvor den nye terrasse skulle ligge, var der en gammel faskine, som formanden trådte ned i den første dag (i sine nye bukser), puh hvor det lugtede. Faskinen blev gravet fri og viste sig at være fuldstændig uvirksom, da drænet og sivebrønd var mættet af vand og sæbe. Der blev så snakket frem og tilbage for at finde den rigtige løsning, der blev sendt bud efter en slamsuger, som kom og tømte ... og blev spurgt til råds om den rigtige løsning. Der var en lang snak om, hvad der så skulle gøres. Det endte med at faskinen blev sløjfet og en ny rende blev gravet fra fælleshuset til den eksisterende septiktank.

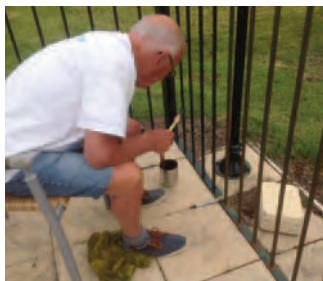
Slamsugermændene ville gerne grave, men kunne først om en uge. Det kunne vi (Aksel) ikke vente på, så i middagsheden påbegyndte Aksel gravearbejdet og så dukkede vi andre op lidt efter. Vi fejrede senere det afsluttede gravearbejde med champagne og pastis i toerens have. Slamsugermændene kom derefter og sluttede det til det eksisterende... Så skulle fliserne til terrassen lægges og det var ikke noget problem sagde Aksel (fliserne er lagt efter at vi tog hjem). Buskene og træerne i haven blev klippet og beskåret, så det ser pænt ud. Træer og ildtorn mellem parkeringspladsen og grillpladsen er blevet kraftigt beskåret. Der var lige pludseligt plads rundt omkring bordene.

Det tog næsten to dage. Vi synes selv det ser rigtig fint ud. Vi skal jo ikke glemme hyggen, så vi aftalte en grilleftermiddag fra kl. 14.00. Og heldigvis var vejret fantastisk så vi kunne sidde på pladsen til hen under aften. En rigtig hyggelig eftermiddag.

Derefter skulle Palle og jeg hjem torsdag den 31. marts. Efterfølgende er terrassen blevet lagt og havemøblerne ordnet og stillet ved swimming-poolen. Palle har taget et billede fra arbejdet. Tak for nogle dejlige og hyggelige dage til alle.”

(Merindol Nyt 2011/1).

Sommersysler

▲ Jens viser sine evner som taglægger (2006)

Udskiftning af taget ca. 2006. Jens Aalholm var den første formand, der ikke var ingeniør, så han måtte vise sine evner ved at arbejde. På taget lå de lovpligtige Munke/Nonne-teglsten, som man skal bruge på egnen.

Men det dryppede ned, fordi de underliggende eternitpladser var vendt om i stedet for at blive udskiftet, så der løb vand gennem de gamle huller. Så Jens måtte op på taget via Signorets sammenbyggede stige.

Der kom hurtigt fliser ved poolen. Så fik vi grillpladsen etableret med møbler fra Danmark.

Vaskemaskinerne blev flyttet fra kælderen til Fælleshuset. Pergula blev opført først bag petanquebanen og senere ved poolen. Der kom port i stedet for en kæde. Osv., osv.

Andelshaverne lavede selv mange af forbedringerne på grunden, men efterhånden krævede det (også) professionelle håndværkere, som da vi fik fornyet poolen i 2017.

Ny pool. Vi skriver marts 2017. Efterhånden tabte poolen så meget vand, at det ikke længere kunne forklares med fordampning. Noget måtte gøres.

Det viste sig, at det var selve poolbelægningen, der var utæt, så vi valgte en løsning med at beklæde poolen med en fiber-membran, som kunne gøre den nuværende pool klar til badesæsonen. Samtidig skulle pumpesystemet fornyes.

Vi valgte at lade firmaet, Sud Resine stå for arbejdet, som viste sig at blive hurtigere færdig end aftalt. Undervejs havde skiftende bestyrelsesmedlemmer og andre andelshavere lejlighed til at følge renoveringen på nærmeste hold.

Det lugtfri kloaksystem ...!

Kære andelshavere,
Kloakproblemerne i huset er blevet tiltagende værre henover året, selvom der også har været problemer tidligere. Derfor er der behov for en langtidsholdbar løsning. Kloaksystemet skal renoveres, så der ikke fremover er lugt-, forstoppelses- og overløbsgener.

Bestyrelsen har aftalt med to af dem, der kender husets vand- og kloakinstallationer bedst, Jens Aaholm og Bjørner Søndergaard, at de tager til Merindøl i uge 47 for at forberede renoveringen og få et præcist overblik og beskrive arbejdsopgaven, samt aftale med håndværkere, hvad der skal laves samt tidsrammen for dette. Det sker naturligvis i tæt samarbejde med bestyrelsen.

Vi ved, at gulvet i lejlighed 2 skal bankes op, de to brønde der er under gulvet skal nedlægges og en ny brønd etableres udenfor. Alle cementrør skal skiftes til PVC-rør, cementrørene er blevet ru indvendig efter de mange spulinger, der medvirker til at skabe forstoppelse.

Om faldstammerne også skal skiftes, ved vi endnu ikke, men er der tvivl, bliver de skiftet. Det er beklageligvis indgribende i andelshavernes dispositionsmuligheder at gennemføre dette projekt. Gulvet i lejlighed 2 hakkes op i uge 47, og forseglingen vil, i sagen natur, være af midlertidig karakter. Bestyrelsens anbefaling vil være, at huset ikke bruges i december.

De, der alligevel vælger dette, må forvente både lugt- og kloakgener. I januar måned er vi nødsaget til at lukke huset helt. Det er her arbejdet skal udføres.

Vi beklager generne.

Med venlig hilsen Bestyrelsen (okt. 2019)

Der har ikke været et år uden problemer med lugt fra kloarken. Klagerne har været talrige, og forsøgene på at løse det ligeså. I 2019 fandt vi endelig en løsning. Håber vi...!

Spisesteder

Der er lige så mange fantastiske spisesteder i Provence, som der er spændende vingårde, farverige markeder eller ideer til smukke vandreture.

Så vi bliver aldrig færdige med at anbefale nye steder til hinanden eller selv gå på opdagelse. Heldigvis!

Det undselige hæfte Le Bouche à Oreille – Fra munden til øret – har de seneste 18 år med jævne mellemrum opdateret og ny-anmeldt spisesteder i regionerne Bouches de Rhone (13), Var (83) og Vaucluse (84). Tidsskriftet er gratis og kan blandt andet erhverves i hælebaren/nøglefileriet hos Intermarché i Mallemort, <http://www.le-bouche-a-oreille.com>

Auberget figurerer ikke i Michelin-guiden endnu!

Øverst til venstre: Auberge la Fenière mellem Cadenet og Lourmarin serverer glutenfri og allergenfri mad på Michelin-niveau.

Øverst til højre: Besøg hos Aux Petits Pavés i Orgon, 2018.

Til venstre: Restaurant Chez Félicien i Cadenet syner ikke af meget udefra, men er et besøg værd.

Nederst: Så er vi i La Cuisine d'Amélie de Fontenille.

På marked

På vandretur

På bjergvandring

Jeg, der er født i Silkeborg tæt ved Himmelbjerget og derfor i mange år gik i den tro, at jeg var understyret med et højtudviklet bjerggen, der ville gøre det muligt for mig at færdes hjemmevant i bjerge og dale. Meget hurtigt efter vi var begyndt at komme regelmæssigt i Auberget, skulle Luberon selvfølgelig “udforskes”, det kunne vel ikke være svært at finde rundt, med den baggrund jeg havde fra Himmelbjerget. Ja godmorgen, det resulterede i, at familien på flere småture for vild, og skulle “reddes” af tilfældigt forbigående.

Men nu går alting gelinde, for vi har jo Niels, og han kan finde rundt, og han kan arrangere ture, og han kan underholde om flora og fauna og bjergarter, samtidig med at vi bevæger os i et rask tempo på temmelig ufremkommelige stier. Sidde og holde frokost på toppen af Luberon, er en oplevelse, som alle skulle prøve, det være hermed anbefalet, men husk førerhund. Så læs historien her.

Michael Lentz (Merindol Nyt 2014/1).

*Michael på parkeringspladsen
ved Font de l'Orme*

Det var en dejlig tidlig april dag, hvor solen fra morgenstunden skinnede fra en skyfri himmel. Det var næsten vindstille, og Durance morgenkøligheden var stadig fremherskende.

Senere ville det dog helt sikkert blive rigtigt varmt, så det var med at komme afsted. Michael og Niels havde rygsækkene klar med kamera, madpakker og rigeligt vand. Vi ville gå op til Rochers de la Croix de Fer, hvorfra der er en fremragende udsigt mod syd over Durancedalen.

Vi kørte fra Auberget op til den nye rundkørsel, hvor vi drejede mod øst mod Lauris. Efter ca. 100 m drejede vi tværs over vejen og kørte af den smalle vej mod la Font de L Orme, hvor Maison de Forestiere ligger. Det er ca. 4 km hvor vejen skærer sig ind i Luberon-bjergenes sydlige udløbere gennem en smal dal. Herinde breder dalen sig ud, og der et friluftsområde med tilhørende parkeringsplads. Herfra udgår en række stier, som kan føre en i flere retninger, alt efter hvad man måtte ønske. Der er også tavler med oplysninger om dyre- og plantelivet i området. Vi valgte vejen mod Combe l Euse.

Kort fra parkeringspladsen står en stander, der med pile viser retningen mod stien. Den første del af turen stiger stien meget lidt. Da vi gik, der var der tydelige tegn på, at i løbet af vinteren og det tidlige forår var der sket voldsom erosion af vand, der var løbet langs med stien. Vandet havde gravet store huller i stien og spredt materialet nedenfor på begge sider af stien. Her var det muligt at se adskillige blå iris og andre tidlige blomster på begge sider af stien. Senere begyndte stien at stige mere og bringe sveden frem på panden, men køligheden var stadig meget markant mellem træerne, så det blev ikke ubehageligt. Længere oppe blev stien endnu stejlere og flere steder begyndte den at være åben så solen kunne trænge helt ned til skovbunden – hvor det følte varmt, så snart man blev ramt af strålerne. Turen til toppen er ca. 4.5 km, og den stiger i alt næsten 400 m. I et rimeligt tempo kan det gøres på 1-1.5 time. Ruten er mærket med røde og hvide streger

Heroppe er der luft og udsyn. Det er et fint sted at holde hvil, få noget vand og se sig lidt omkring. Vil man helt til tops skal man følge stien mod nord endnu ca. 750 m., hvor man når den øst-vestgående asfalterede vej der løber langs en stor del af Luberon. Vi valgte at følge stien ca. 100 m tilbage og derfra følge en sti, der går mere direkte mod syd langs toppen af en klipperyg. Ruten er mærket med gule streger og er nem at følge. Den er ca. 3.5 km lang og fører ned til nogle ruiner der kaldes Jas de Bourdillon i ca. 300 meters højde.

Der er mange steder lavet varder af sten for at gøre det nemmere at følge sporet. Det meste af turen er i åben vegetation, og det kan blive meget varmt på den overvejende sydvendte skråning.

Herfra følger man vejen mod vest forbi Sadaillan, hvor en vejpost viser af mod Merindol og tilbage til Font de L Orme. Efter ca. 750 m går en sidevej fra mod syd, men kort derefter drejer stien markant mod nord. Denne del er nyanlagt, men godt afmærket, og inden længe er man tilbage i udgangspunktet. Fra toppen og tilbage tager det ca. 1.5 time uden voldsomme stigninger – hvor man går af velmarkerede stier. Vi var tilbage i Aubernet efter ca. 4 timer.

Vi synes turen er god og afvekslende og giver et godt indblik i de variationer, der er i både topografi og vegetation i Luberon. Den har desuden den fordel, at man starter og slutter i samme punkt, så man hele tiden befinder sig i nyt terræn. Vi håber, at nogle af de andre andelshavere kan have glæde af denne beskrivelse og ser frem til at høre om jeres oplevelse af og oplevelser på turen.

Michael og Niels
(Merindol Nyt 2014/1).

Hanne Borre skriver: Som et alternativ til gåture, vinsmagning mv. har vi fået en del tid til at gå med at male akvareller i omegnen af vores auberge.

Gode vandreture i området

La Font de l'Orme

Her finder du på en tavle forslag til forskellige vandreture i Luberon Bjergene. Sådan kommer du dertil: Fra lejligheden kører du mod Merindol. Første lille vej på venstre hånd – efter rundkørslen – fører direkte til stedet efter nogle kilometers kørsel. Pas på modgående trafik.

Gorges du Regalon

Dramatisk tur gennem slugten. Husk godt fodtøj. Sådan kommer du dertil: Fra lejligheden kører du mod Cheval Blanc. Efter rundkørslen er der efter få kilometer på højre hånd afvisning til Georges'en.

Le vieux Merindol. Ruinen

Højt oppe over Merindol ses en ruin. Det er værd at vandre hertil; især p.gr. af udsigten over floddalen.

Colorado Provencal

Nogle meget smukke kortere vandreture i de farveprægtige okkerbjerge. Husk vand og praktisk fodtøj, som tåler det røde støv. Sådan kommer du dertil: Kør til Apt. Kør herfra ad D22 i nordøstlig retning mod Rustrell, ca. 10 km. Læg mærke til skiltningen ved den store rundkørsel.

Parker ved "municipal" parkeringsplads. På vej kan man lørdag formiddag besøge markedet i Apt. Gå også ind i Cathedral Sainte-Anne med de tre krypter.

Forêt des Cèdres

Cederskove er ikke så almindelige. I denne kan man vandre en fin to timers afmærket botanisk rute. Sådan kommer du dertil: Kør til Lourmarin. Herfra kø-8 res ad D 36 mod Bonnieux. Inden Bonnieux er der afmærkning til venstre mod cederskoven. Parkeringsafgift i højsæsonen.

Fugleobservatoriet

Ved Durancefloden er bygget et observationsskur, hvor man kan sidde skjult og iagttage det rige fugleliv. Sådan kommer du dertil: Gå ud ad lågen bag poolen. Gå til venstre og følg vejen et par km. Drej derefter mod floden.

Merindol a Durance

Man oplever typiske provencialske vækster, fuglelivet ved floden. Med lidt held kan bævere ses. På vejen anbefales det at sidde lidt tid i fugleobservationsskuret og iagttage det rige fugleliv. Sådan kommer du dertil:

Kør fra auberget mod Merindol, og passer lige ud gennem den store rundkørsel ved byen. Kør ca 500 meter til skiltet: Merindol en Luberon – La Garrique. Herfra udgår en smuk tur på 1,5 time. Afmærket med gul farve.

Luberon på tværs

Dette er en lang, anstrengende og usædvanligt smuk tur gennem slugter, cirkeldale og høje plateauer. Sådan kommer du dertil: Det er praktisk med to biler. Parker den ene ved Georges de Regalon og kør derefter til Oppede-le-Vieux. Her starter vandreturen.

Den markeres med rød/hvid fra Place de Syndicate. Den første time er op og op – anstrengende. Herefter bliver vandreturen betydeligt lettere. Nedstigningen i Georg du Regalon stiller krav til klatrefærdigheden. Brug arme, ben og bagdel ved denne nedtur. Medbring mad og rigeligt drikke. Det tog et pensionisthold på seks personer seks timer at tilbagelægge de 13 km. incl. frokost og pauser.

Henning, lejl. 8 (Merindol Nyt 2008/2).

“

Vores hus har også haft en vinklub (i slutningen af 90'erne, red.), som hjemtog gode vine fra området efter ønsker fra andelshaverne. Dette gode initiativ blev dog stoppet af tolderne ved en af hjemtransporterne.

Heldigvis var næstformanden i vinklubben landbetjent i Faxe og havde nogle gode talegaver, så vi slap med skrækken, men valgte at stoppe. Men vi havde nogle fornøjelige indkøbsture og efterfølgende vinsmagninger.

Hilsen
Jens

En vintur i Provence

Vibeke og jeg ønsker at fortælle om de oplevelser, vi har haft i områderne omkring Merindol, hvor vi især i Julen 1997 og nytåret 97/98, -april, maj 98, kørte rundt i vinområderne syd for Merindol A/B.

Temperaturen i julen var ca. 24 grader. Vi kørte sydpå over til Salon og derfra til byen ved Étang de Berre, St. Chamas og videre ad D10 mod øst forbi et kraftværk, og lidt længere fremme, til højre for vejen, ligger der et Château Calissanne med bl.a. vinen Cuvée du Château 1995, som er anbefalelsesværdig. Adresse 13680 Lancon France. Châteaueet kendes ved to tårne, som tydelig ses til højre for vejen. Her mødte vi engelsktalende vinfolk, som præsenterede os for aldeles gode vine, som vi kan anbefale.

Vinene er i prisklassen FF. 19 til FF. 47, og så får man virkelig en vin, som kan måle sig med de bedste.

Vinbonden sagde, at han var udlært i Bordeaux, og at vi fra Danmark og Norge kun kendte vine fra dette område, men hans vine var lige så gode - og det er de. Prøv selv ved at besøge Châteauet.

På den anden side af vejen lidt til venstre lå en anden vingård, som er lige så spændende. Derfra køres tilbage mod Merindol ad D15 over Lambesc. En stiktur ad D67a mod nord til udsigtspunktet Mon't Plau de Séze Chaîne kan anbefales. Fra Lambesc kan køres mod Senas og Mallemort ad N7, hvorfra der køres til højre i byen Casan ad D22 til Château Bas, som har virkelige gode vine. I nærheden ligger en gammel romersk by, så turen kan anbefales, særlig hvis man standser op i Pont Royal, hvor der også er gode vine at købe. Ved golfbanen køres ned ad D25 til et lille vinsted Le Petit Mûlin à Mallemort, hvor der kan købes vine og grøntsager hos André Peretti.

Vibeke og Karl,
lejl. 8 (Merindol Nyt 1998/2).

Vinsmagning i Auberget er heller ikke så ringe.
Vi har alle vore favoritter. Her overvejer Ove sit valg, da holdet i uge 19-20 (2016) stillede til prøvesmagning.

Team Auberge du Vieux Pont

Det startede helt tilbage i 1993. Designgrafik havde et par år før købt nogle andele i Le Vieux Auberge og vi var under vores ferieophold for første gang oppe på det blandt cykelryttere legendariske bjerg, Mont Ventoux, – men i bil...

Under skiltet på toppen, "Altitude 1912 m", sad tre ældre herrer på cementkanten og snakkede. De var i spraglet cykeltøj, og så ud til at være omkring de 60 år. Med vingummi i munden og racercyklerne lænet op ad cementkanten så de ud til at hygge sig gevaldigt. – I det øjeblik startede min passion for bjerget... – Hvis de kan, så kan jeg også. Det vil jeg prøve, sagde jeg til fru. Du er ikke rigtig klog.

De bor nede i Bedoin og kører den tur hver uge, var det tørre svar... Og hun havde formentlig ret! Men hjemme i Greve jeg gik i gang med "bjergtræningen" og var "tunet" til forsøget i august 1994 med 26 km opkørsel fra Sault. Det gik... men var altså hårdt og krævede lidt opmuntring undervejs! Bagefter var euforien over at have besejret det mytiske bjerg stor, og siden er det blevet til endnu 15 ture op ad "mit bjerg" – et årligt tilbagevendende ritual. I auberget blev der lagt mærke til, at Vibse og Jan

havde deres cykler med på ferie og ofte var væk fra huset den første del af dagen.

Og så begyndte cykeldillen at smitte... Vores friske sportsnaboer, Birthe og Kaj Madsen i lejlighed 5, var de første, der også medbragte cykler, og vi kørte nogle dejlige træningsture sammen.

Det endte med, at Kaj naturligvis også ville prøve kræfter med "det skaldede bjerg", så vi tog turen op en dejlig solskinsdag og blev foreviget på terrassen over kiosken. – Triumf!

Så kom Bjørner i lejlighed 1. Først på en lånt racer; men den blev snart udskiftet til en superracer i kulfiber, så nu var vi et helt lille cykelfelt! – Bjørner blev hurtigt så bidt af motionscyklingens glæder, at han efterfølgende også har bestøget "Provence's kæmpe" flere gange.

I takt med at "Le peleton" langsomt blev større, blev turene også længere, og alle de små herlige byer med deres hyggelige cafeer blev udforsket på begge sider af La Durance. Og så naturligvis det fantastiske bjerglandskab Les Alpilles med Les Baux, St. Remy, Aureille, Maussanne, Eyguieres, Eygalieres, Lamanon, Orgon,

Mouries og Moustieres – et område der med sin skønhed og stilhed er blevet et af vores foretrukne.

At køre rundt blandt vinmarkerne og olivelundene, ad de skyggefulde platanalleer, langs floderne og kanalerne, oven på Luberon fra cedertræsskoven til Videaque eller gennem slugterne ved Lourmarin og Mur er en sand lise for sjælen. For ikke at tale om de ubeskrivelige oplevelser med de mange "cols" og skrappe op- og nedkørsler, der sandelig kan give sved på panden hos danske motionister... Veyrade, Mur, Pointu, Cuech, Le Calvaire, St. Estève m.fl. Indimellem fik vi i lejlighed 4 besøg af cykelvenner fra Greve Trim Cykelmotion. De camperede på pladsen ved foden af Luberon og sammen udforskede vi bl.a. egnene ved Mont Mirailles og Mont Ventoux – pragtfulde cykelområder, der kan varmt anbefales.

Et forslag: Sæt cyklerne på bilen og kør til en af de små byer 25-50 km væk og start turen der. Det udvider oplevelserne med nye herlige ruter. I august 2010 blev der naturligvis også trådt i pedalerne. Vores to ældste børnebørn var med på ferie den første uge og August på 15 år var med på bl.a. Vernègues-turen med farfar. Vibse, Kaj, Bjørner og jeg – og på en enkelt tur Roland fra lejlighed 1 på en af huscyklerne(!) – fik kørt området tyndt. (En god, lang cykeltur er en perfekt opladning til en hyggelig grillaften!). Turen til Les Alpilles en af de sidste dage i ferien vil blive husket. Det gik opad... Og som cykelrytterne siger: Når det går opad, skal man finde sit eget tempo.

P.S.

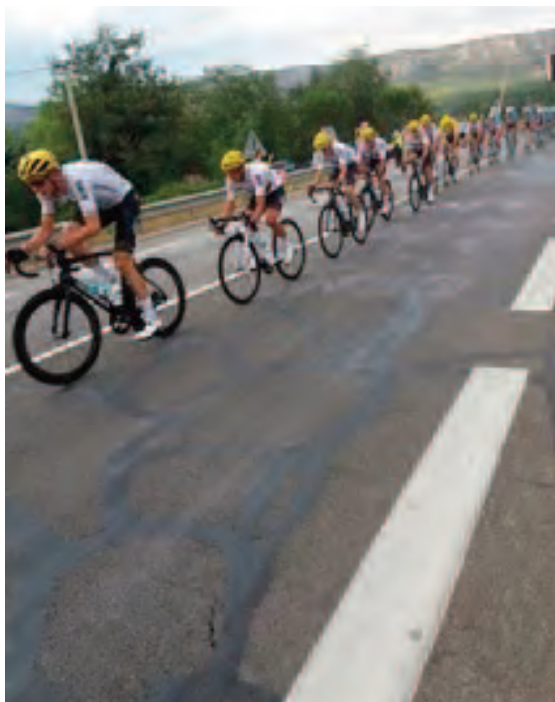
Vi kan i øvrigt fortælle, at alle cyklister – med eller uden spraglet outfit – ved passage på landevejen hilser pænt på hinanden med et “bon jour”, “salut” eller blot ved at skæve til hinanden og løfte den ene hånd. Man er vel i høflighedernes hjemland! Det gjorde vi og havde det herligt.

Selvom vi “gamle” i vores kulørte outfit prøver at ligne professionelle, ved vi godt, at vi ikke kommer til at sætte rekorder... de er for længst sat! Men cykelmotionister mødes og sød musik opstår i gearhjulene, mens vi har det sjovt. Og bagefter er der tid til en snak over et stille glas på terrassen, mens sveden bliver tørret af panden inden et velfortjent bad og et dyp i poolen.

Vibse og Jan (Merindol Nyt 2010/2).

En ferie, rig på oplevelser

Tour de France kommer forbi Auberget. ▲

Det årlige sæbekasseløb i Merindol. ▼

På vandretur i Alpillerne (2019) ▲

På flodsafari (2015) ◀

Sidste aften i Merindol (2017) ▼

Dræsinebanden

Det er sommer, det er sol og det er søndag. Vi er på vej ud af lågen på vort Auberge. Vi er på vej mod Sènas for herfra at fortsætte videre nordpå ad N7, eller Route d'Avignon, som den også hedder.

Vi skal til Orgon og herfra videre til Plan-d'Orgon for her at opleve noget ganske særligt blandt det ellers så righoldige udbud af turistoplevelser i vor del af Provence.

Vi skal på eventyr på rustne skinner. Eller med andre ord: Vi skal ud og cykle på skinnecykel, eller dræsine, som det også hedder, opkaldt efter tyskeren Karl Friedrich Drais, som forresten også opfandt sparkecyklen og i øvrigt også skrive-maskinen.

Det er nemlig dræsinebanden, der er rykket ud, som vi spøgende siger. Det er Lone Arngren, den skælm, der har fået ideen og på forhånd booket cyklerne. Med os har vi solbeskyttelse med høj faktor og rigelige mængder drikkevand.

Vi får den fornødne instruktion og så går det ellers derudaf på dette muskeldrevne køretøj til skinnebrug. Og lad det være sagt med det det samme: Det går forbløffende let. Ingen ømme muskler eller forpustede sjæle her.

Der er plads til fire på hver cykel, to drivere og to passagerer, som henslængt på bagsædet kan nyde tilværelsens ulidelige lethed.

Vi kører nordpå igennem et landskab, der er svagt skrånende, og som tager sig ganske anderledes ud end ellers.

Der er enkelte vejoverføringer, hvor vi skal nedsætte farten og tage os i agt, men ellers er det hele drømmende og ukompliceret. Vi kører i tre kvarter og så har vi nået endestationen, som også er vendestationen.

Ved hjælp af en slags donkraft hæver vi cyklen og vupti vender den omkring. Og så går det ellers tilbage igen.

Hele herligheden koster 20 Euro, og når der så bagefter er kulinarisk dag under de store træer på grillpladsen - ja, så er livet vel ikke det værste, man har.

Anders (Merindol Nyt 2014/2).

Da Coronaen ramte Auberget

Knap var arbejdet med de nye kloakrør, septitank og rodzoneanlæg slut, før Corona-pandemien lukkede huset.

Fra den 17. marts 2020 kl. 12.00 og for en periode på i første omgang 15 dage blev der indført restriktioner på bevægelsesfriheden i Frankrig. Man skulle blive hjemme, idet man dog kunne gå ud for at foretage indkøb, gå til læge/ apotek, gå på arbejde (hvor det var nødvendigt) og den mest nødvendige fysiske udfoldelse, dog aldrig i grupper.

Der blev indført bødestraf for overtrædelse af reglerne. Ved færden udendørs skulle man udfylde en attest, der specificerede formålet med udgangen. Og det var ikke tilrådeligt at rejse til Frankrig.

Huset stod tomt, og både mus og indbrudstyve havde let spil. Stephanie arbejdede på højtryk med forsikrings-sager, med rengøring og sikring af huset. Låse blev udskiftet og forstærket, og der blev sat kameraer op og koblet alarm til port og døre. En elektronisk gitterport har i skrivende stund netop erstattet den gamle port.

Der blev som bekendt lukket op for rejser til Frankrig i midten af juni, men i slutningen af august var

smitten taget til i det sydlige Frankrig, og det danske udenrigsministerium ændrede igen sin rejsevejledning, så "alle unødvendige rejser til Frankrig frarådes". Den korte periode, hvor det var muligt, blev huset benyttet flittigt, men fra omkring 1. september stod det igen tomt. Kun et enkelt hold – Solveig og Bjørner (L9) – har været dernede et par uger i marts.

Smittetallet i Frankrig har længe været blandt de højeste i Europa, og i skrivende stund (medio april 2021) er der igen (eller stadig) alvorlige restriktioner. Fra den 10. marts blev der indført udgangsforbud i hele Frankrig mellem kl. 19 og 06, og i dagtimerne er kun supermarkeder, apoteker, banker, offentlige kontorer, take away o.lign. åbne (husk mundbind og afstand). Hoteller må gerne holde åbent, og kun med room service-servering. Med mindre man skal foretage en længere rejse, f.eks. fra en lufthavn, må man kun bevæge sig i en radius af 10 km. fra sin bopæl (se kortet - på næste side).

Fra den åbne periode sidste sommer modtog bestyrelsen denne hilsen:

"Lejlighed 2 fungerer nu igen, og nu uden kloakdæksler i soveværelse og terrasse, og et mærkbart bedre indeklima, selv i kælderen kan man mærke en bedre lugt. Vi fortalte Stephanie, at det var et flot arbejde, der er blevet gjort både i vores lejlighed, men også det store kloakarbejde, der er udført på grunden.

Stephanie fortalte, at David ville så græs, når jorden havde sat sig.

Vi fik 3 dage dernede inden vi måtte tage hjem over, som de 2 øvrige familier ligeledes gjorde, hvor af den ene skulle have være der i 3 uger, det var noget af en surrealistisk situation, at man tidlig lørdag morgen skulle bestille flybilletter one way til samme dag. Når man skal mellemlande i Paris skal man huske, at se hvilken lufthavn man lander i (Orly) og hvilken man skal flyve fra (Charles du Gaulle). Det fik vi ikke gjort, og tiden var knap, da vi ikke kom med det fly vi havde booket i Marseille. Gudskelov havde vores taxi-chauffør evner som formel 1 kører, og vi nåede flyet til KBH.

Der var stor aktivitet på Auberget, Thomas var sammen med en hjælper ved at rette fliserne op ved poolen, David var forbi og fik sprøjtet – mener det var mod belægninger på trappen til 1 sal.

Tømrerne var i fuld gang med at lægge nye teglsten over terrasserne ved lejlighed 5-6, som bliver meget flot. Herefter mangler der kun tagrende og sivdræn, så ikke vandet havner i kælderen.

Mange hilsner
Jens Aalholm (lejl. 2)”

Fra lørdag d. 3. april (2021) og fire uger frem blev der endnu en gang indført nedlukning af hele Frankrig, bl.a. måtte man kun bevæge sig inden for en radius på 10. km. fra sin bopæl (se billedet).

3. maj 2021 begyndte lempelserne i restriktionerne.

Interesserede kan følge situationen på den franske ambassades dansksprogede hjemmeside.

“Vores periode er helt klart den bedste”

Det stærke fællesskab i A/B Merindol, hvor alle bidrager på forskellig vis, er den direkte årsag til vi kan se tilbage på 30 år med dejlige ferier i vores Auberge, i fornøjeligt selskab. Vi har sammen og hver for sig taget ejerskab på Auberget, passer på det og passer på hinanden. Det er dette andels-haverengagement og den fælles ansvarlighed, der fortsat er drivkraften i Aubergets videre udvikling. Til pionererne, der tænkte de første tanker, fandt vores Auberge og slog de første streger på papiret for derefter at tage arbejds-handskerne på – godt hjulpet af Signoret –, sender vi en særlig tak og venlig tanke.

Auberget står i dag flot, funktionelt og vedligeholdt. Vi har efterfølgende, gennem de 30 år, udviklet vores franske ferieparadis. Her er stadig noget at gøre, andels-havere har tanker om den fortsatte udvikling, og det samme har bestyrelsen.

(fortsættes på næste side).

Foreningens medlemmer kommer fra alle dele af Danmark, og generalforsamlingerne holdes i Danmark – hvert andet år øst for Storebælt og hvert andet år vest for Storebælt.

En betydelig del andelshavere har været med i alle 30 år. Deres fortællinger her i dette jubilæumsskrift er den røde tråd i Aubergets fortælling. Til jer – tak for bidragene. I dag er der ganske få andele til salg, og vi har en aktiv venteliste.

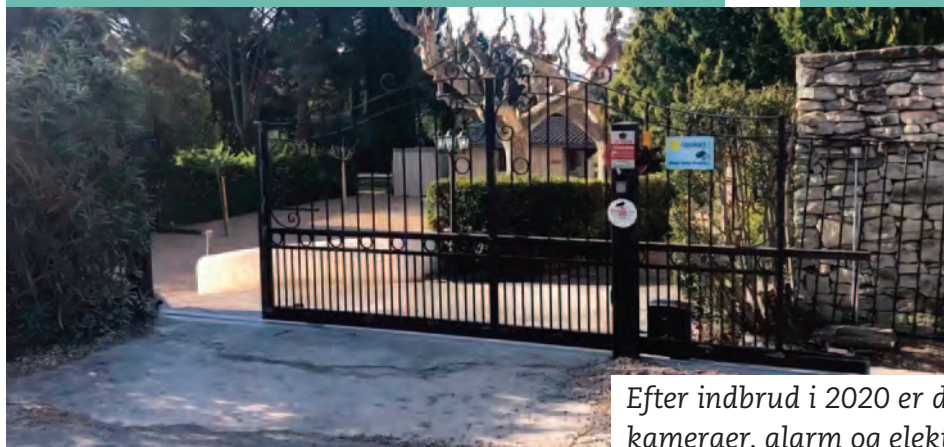
Auberget er ikke en svingdør. Andelshaverne holder fast, når de er blevet en del fællesskabet. Når andelshavere sælger, gør de det oftest med vemod og et udtryk for livsbegivenheder.

Jeg har på en tidligere generalforsamling frem-hævet et gennemgående fællescitat fra rigtig mange af jer, og nævner det gerne igen: "Vores periode er helt klar den bedste". Så bliver det ikke meget bedre.

Jeg sender også en stor tak til vores vicevært og administrator, Stephanié. Hendes drifts-sikre engagement og venlige hjælpsomhed er en styrke og tryghed for bestyrelse og andelshavere.

Hendes indsats under den store Corona-nedlukning med indbrud og ødelæggelser kan ikke frem-hæves nok, men – den daglige, sikre forvaltning skal ikke glemmes. Tak, Stephanié. Vi er glade for at have dig ansat. Jubilæumsåret 2021 er startet, som 2020 sluttede – med Corona, som spolerede mange ferieplaner. Vi håber og tror, at det værste er ved at være overstået – vi ved det ikke helt endnu. Men vi ser frem til, at de gentagne ekstraordinært herlige ferier igen kommer i faste rammer, og gentagelsens glæde igen kan udfolde sig fuldt ud. Provence' natur, kultur, dufte og smage og det inspirerende samvær ser vi frem til år efter år.

Kurt Hansen

Efter indbrud i 2020 er der både kommet overvågnings-kameraer, alarm og elektronisk gitterport.

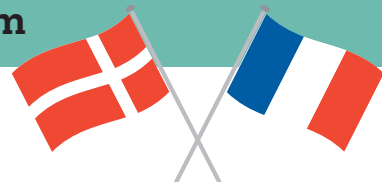
Bonjour, comme vous le savez tous, je m'occupe de l'auberge depuis six ans maintenant... Débutante dans ce métier, j'ai su au fils des années (avec l'aide de mon mari) m'entourer d'artisans fiables. Ainsi que l'apprentissage de l'anglais qui fut indispensable. J'adore échanger avec vous tous, nos différences de culture et mode de vie (que j'apprécie tout particulièrement).

Ma meilleure satisfaction c'est l'aboutissement de nos projets avec votre entière satisfaction (la rénovation de l'appartement 2 après les travaux, l'installation d'une nouvelle fosse septique, la rénovation de l'électricité...). Il nous arrive aussi de nous retrouver devant des situations éprouvantes, comme le cambriolage qui fut mon pire souvenir.

J'essaye de prendre soin de l'auberge comme de ma propre maison et je souhaite rester et vous satisfaire le plus longtemps possible. En espérant revoir l'auberge vivre dans la joie et la bonne humeur comme avant...

*Joyeux anniversaire 30 ans,
Stephanie Albadalejo*

◀ Jeg prøver at tage mig af huset, som var det mit eget hjem

Hej, som I allesammen ved, har jeg efterhånden været beskæftiget i Auberge i seks år. Som nybegynder har jeg med årene (med hjælp fra min mand) bl.a. lært, hvordan jeg kan skaffe pålidelige håndværkere. Og jeg har lært, at det er vigtigt at kunne tale engelsk.

Det bedste jeg ved, er at kunne udføre mine opgaver til jeres fulde tilfredshed (f.eks. renovering af lejlighed 2, installation af en ny septiktank, renovering af elektricitet ...). Nogle gange befinder vi os også i vanskelige situationer, som f.eks. ved indbruddet, der har været min værste oplevelse.

Jeg sætter stor pris på jer alle sammen og holder meget af at tale med jer om forskellene i vores kultur og livsstil.

Jeg prøver at tage mig af huset, som var det mit eget hjem, og jeg ønsker at fortsætte så længe som muligt og gøre jer tilfredse. Jeg håber snart at se huset igen fyldt med glæde og godt humør som før ...

Tillykke med 30 års fødselsdagen,
Stephanie.

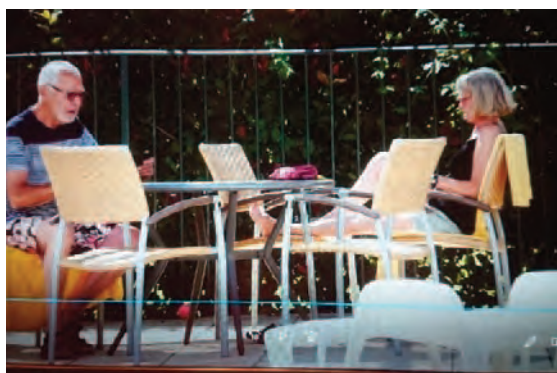

Afslapning i Cucuron.

Gademusikant i Aix.

I 2018 var de to filmfolk, Nele Rue og Erik Nørgaard Gravesen, på besøg for at lave en film om Auberget. De tog rundt sammen med andelshaverne (uge 23) og skildrede i ord og billeder begejstret stedet og omgivelserne. Filmen findes både på YouTube og på foreningens hjemmeside, www.merindol.dk

Afslapning ved poolen.

Aftensmad ved poolen

Skytsenglen

Hun er der, hun står der bare – noget medtaget og nedslidt af tidens tand i sin lille indmurede og ramponerede montre under trappen på nord-siden. Hun har altid stået der, og det skal hun blive ved med, sådan er det nu en gang! Hun er “Auberge du Vieux Ponts” skytsengel og dermed nu “Merindol ABs” vogter og beskytter.

I Provence og i store dele af Frankrig har man fra gammel tid haft tradition for, at det var en god og rigtig ting at have en skytsengel til at vogte og beskytte ens ejendom og husets beboere.

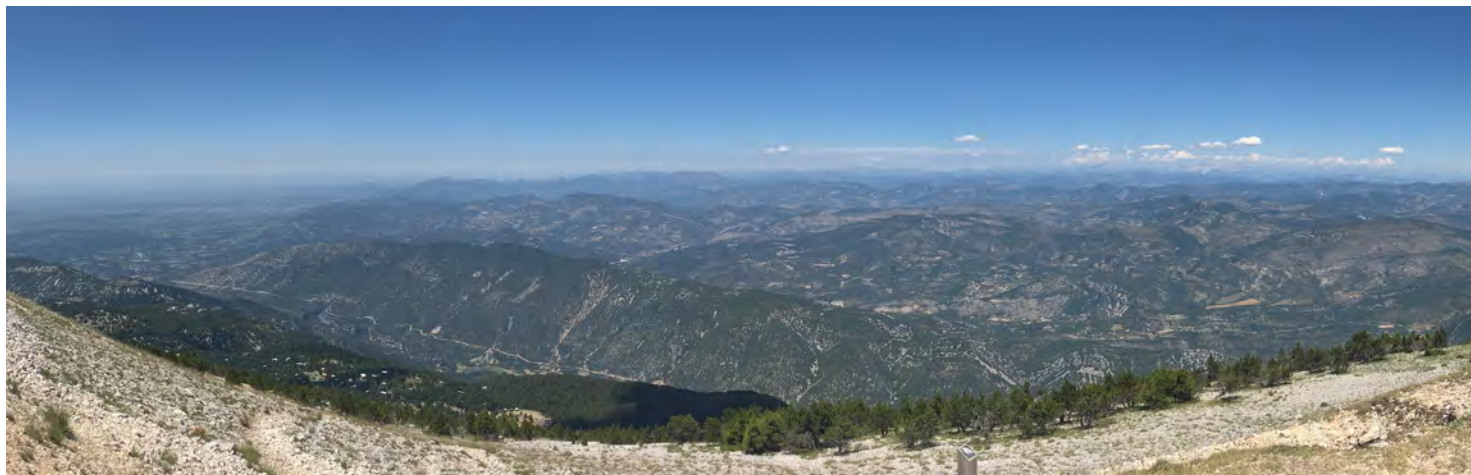
Om man tror på skytsengle eller ej, er i princippet helt ligegyldigt – for tænk, hvis man ikke havde en skytsengel og bare lod stå til. Hvad kunne der ikke ske af lynnedslag, ildebrande, stormskader, oversvømmelser eller andre af al-verdens fortrædeligheder og ulykker..!

I det daglige, når vi er på vores dejlige ferier i Merindol AB, læner vi os blot tilbage, lader solen forgylde vores blege korpuser og tænker nok ikke synderligt meget på hende – hun står der jo bare – men gør det nu, næste gang du går forbi, ...giv hende lidt opmærksomhed...og en tanke...hun gør faktisk sit arbejde ret så godt!

Kai Stochkendahl (Merindol Nyt 2010/2).

P.S.

Tænk blot, hvad der kunne være sket for nogle år tilbage, - hvis vi ikke havde haft vores skytsengel til at vogte – hvor flere andelshavere blev evakueret fra Merindol AB og indlogeret i Hallen oppe i Merindol, da man frygtede at La Durance ville gå over sine bredder og tage alt med på sin vej.

Provence er smukt

Som Jaques Berg skriver i bogen, "Provence" (1981): "Da Vorherre havde skabt lyset, himlen og jorden, sletter og bjerge, vandløb og hav, bredte et lykkeligt smil sig over hans ansigt. Alt var fuldbragt, næsten alt. Så skraber han de smukke farverester sammen på paletten og skaber ... Provence. "Det skal så være mit paradis, mener nogle at have hørt, at Vorherre vist nok skal have sagt"."